

OBSAH

ZIMNÍ LES	3
VÍKENDOVKA „DRACI“	4
TANEČNÍ ZÁJMOVÝ ÚTVAR ZUMBA	6
ADVENTNÍ DOBA NA POBOČCE MAJÁK	7
MALÝ SEN, KTERÝ SE STAL SKUTEČNOSTÍ	8
SPORT JAKO ZODPOVĚDNOST A PŘÍKLAD	9
POSLEDNÍ PŮLROK STUDIA	10
PRAKTIKANTKY NA MAJÁKU	11
TAEKWONDO JAKO ŽIVOTNÍ SMĚR	12
VÁNOČNÍ PÁRTY 2025 NA MĚSTĚ	14
OCHUTNEJTE „ROSTLINY K OBĚDU“	15
ČTYŘI ROKY	17
JSI VÝJIMEČNÝ	19
VÁNOČNÍ STOLNÍ TENIS V BOSKU	21
PRÁCE V DUCHU DONA BOSKA A BYROKRATICKÝ SYSTÉM	22
DON BOSKO MEZI MLADÝMI	26

ZIMNÍ LES

Lednová procházka do zimního lesa má zvláštní kouzlo, je tichý, hluboký a působí dojmem, že tu čas běží jiným tempem. Led a sníh proměnil zářivé barvy v ledové království. Zlatavé paprsky slunce deroucí se přes magický závoj mlhy ve mně vyvolávají pocit jakéhosi mystického tajemství... Mráz vykouzil v lesním houští jemné třpytivé krystalky, sníh zas obdaroval stromy naducanými bílými čepicemi... Ač je les touhle dobou nejtišší z celého roku, tak sladce zní křupání sněhu pod nohama, vrzání větví starého dubu či bublání potůčku pod ledovým příkrovem... Procházka lesem v této obnažené a třpytivé kráse je pro mne duševním zážitkem a nedocenitelnou energií.

Zapomeňte na chvíli na starosti a nechte sníh tiše vrzat pod nohama...

Pavel Toman

VÍKENDOVKA „DRACI“

Na začátku října 2025 proběhla již tradiční víkendovka se zaměřením na draky. Tato akce se částečně konala na pobočce Šumbark a zúčastnily se ji především děti navštěvující tamější kroužky 3D tisku. Na programu byla společná páteční večeře, po které následovala výroba draků typu hvězda, která dětem zabrala poměrně dost času. Zvláště s grafickou úpravou draků si mnozí účastníci hodně vyhráli, takže pak bylo na co koukat. Poté byl ještě prostor na tradiční vybíjenou a netradiční schovku v tělocvičně. Po večerní hygieně následoval pěkný večerní film a zasloužený spánek.

Ráno po snídani jsme si sbalili draky, věci na výlet a vyrazili vlakem směr Hrádek a odtud už pěšky na Filipku. Nutno říci, že počasí nám tentokrát moc nevyšlo, většinou přšelo, nebo bylo aspoň zataženo a sychravo. Děti si ale přesto výlet poměrně pěkně užívaly a v průběhu pěší cesty jsme si přezpívali mnoho písniček. Po první občerstvovací přestávce na chatě Hrádek bylo dokonce možné na chvíli pouštět draky, čehož jsme hned využili. Draci i přes mokré počasí aspoň pár minut krásně lítali. Je teda pravda, že po tomto krátkém leteckém intermezzu skončila většina draků totálně promočených a rozpadlých, ale i tak to stálo za to. Na Filipce jsme si dali ještě jednu pauzu na tamější chatě a pak už nás jen čekala cesta do Návsi a odtud vlakem domů.

I přes nepřízeň počasí se nám všem víkendovka líbila a už se těšíme na nějakou zimní víkendovku.

Bobr

TANEČNÍ ZÁJMOVÝ ÚTVAR ZUMBA

Co je Zumba? - Zumba je tanečně-pohybový program, který kombinuje jednoduché taneční kroky s rytmickou hudbou z celého světa, především latinskoamerické. Důraz je kladen na radost z pohybu, přirozený tanec a zábavu, nikoliv na dokonalost. Díky tomu je Zumba ideální i pro děti - podporuje koordinaci, rytmus, zlepšuje fyzickou kondici a sebevědomí. Zájmový útvar Zumba je letos rozdělen do dvou skupin, pro mladší a starší dívky.

Velmi nás těší letošní velký zájem dětí, které do kroužku chodí s nadšením, energií a úsměvem. Děvčata si tanec rychle oblíbila a každá lekce je plná radosti z pohybu, hudby a společného zážitku. Velkou motivací je také to, že je čeká vystoupení na karnevalu, kde budou moci předvést, co se naučily. Pro mnohé z nich to bude první vystoupení před publikem, a o to větší je jejich nadšení i zdravá nervozita.

Jsmo rádi, že se Zumba stala oblíbenou součástí našeho střediska. Těšíme se na nadcházející karnevalové vystoupení, které jistě přinese radost nejen tanečnicím, ale i divákům.

Nikola Burdiková, DiS.art

ADVENTNÍ DOBA NA POBOČCE MAJÁK

Měsíc prosinec na nás čekal v tvořivém nasazení. Předvánoční období nabídlo pro naše děti z Majáku mnoho aktivit.

Na začátku prosince proběhla mikulášská nadílka. Pro děti byly připravené omalovánky s mikulášským tématem a promítání filmu Anděl páně. Pro každé z dětí u nás Mikuláš nechal tento rok obzvlášť bohatou mikulášskou nadílku, do které se zapojily také maminky některých dětí.

Ještě než se v Havířově rozsvítil na náměstí Vánoční stromček, zúčastnili jsme se našeho „majákovského vánočního jarmarku“. Pro děti byl námi připraven program, ve kterém si mohly děti samy nebo za pomoci rodičů vyrobit vánoční stromček, vánoční svícen a mnoho jiných vánočních ozdob. Veškeré vánoční výrobky, které si děti vyrobily, si odnesly domů. Pro děti byli také připravené omalovánky s vánoční tematikou. Za každou vybarvenou omalovánku bylo dítě odměněno sladkou odměnou.

Poslední předvánoční akcí, která se pro děti na pobočce Maják uskutečnila, byla výroba vánočního cukroví a zpívání vánočních koled s kytarou. S výrobou cukroví nám na naší pobočce pomáhaly dvě šikovné praktikanty Adélka a Tereška. Děti si vyzkoušely výrobu čtyř druhů cukroví - kuličky raffaello, kuličky s rumovou esencí, plněné košíčky zalité čokoládou a nakonec slepované oplatky krémem. Akce se zúčastnilo přibližně kolem dvaceti dětí. Každé z dětí si odneslo domů na vánoční stůl skoro půl kila cukroví.

Po výrobě cukroví jsme společně vytvořili tu pravou vánoční atmosféru, rozsvítili si vánoční stromeček a všichni jsme si při kytáře zazpívali koledy.

Nikola z Majáku

MALÝ SEN, KTERÝ SE STAL SKUTEČNOSTÍ

Tento školní rok se mi splnil jeden malý, ale o to důležitější sen. Už delší dobu se věnuji basketbalu a vždy jsem si přál mít jednou vlastní tým, kde bych mohl předávat to, co jsem se sám naučil. A právě letos se to povedlo – vznikl basketbalový kroužek při Don Bosku.

Momentálně máme 12 šikovných dětí, které basket opravdu baví a chodí s chutí. Společně se učíme základy, zlepšujeme techniku, hrajeme zápasy a hlavně si sport užíváme. Mám radost, že se vytvořila parta, která drží při sobě a navzájem se podporuje.

Do budoucna bych byl rád, kdybychom se jako tým dál rozvíjeli, jezdili na různé zápasy a turnaje a mohli tak reprezentovat Don Bosko v basketbalu. Věřím, že tohle je teprve začátek a že nás čeká ještě spousta společných sportovních zážitků.

Yurii
Andrukhiv

SPORT JAKO ZODPOVĚDNOST A PŘÍKLAD

Sport mě v životě provází už delší dobu a postupně jsem si uvědomil, že pro mě neznamená jen pohyb nebo zlepšování fyzické kondice. Stal se důležitou součástí mého každodenního života a místem, kde jsem se naučil mnoha věcem, které využívám i mimo sportovní prostředí. Díky sportu jsem si začal více uvědomovat hodnotu pravidelnosti, sebekontroly a vytrvalosti.

Postupem času se změnil i můj pohled na samotný sport. Už nejde jen o vlastní výkon nebo osobní cíle, ale také o zodpovědnost vůči ostatním. Uvědomil jsem si, že se na mě mladší sportovci dívají jako na vzor a berou si ze mě příklad. To s sebou nese velkou odpovědnost, protože každé chování, přístup i slovo může mít na ostatní vliv.

Práce s mladšími sportovci mi ukázala, že každý člověk je jiný a vyžaduje individuální přístup. Někteří potřebují více motivace a podpory, jiní naopak jasná pravidla a vedení. Naučilo mě to trpělivosti a schopnosti naslouchat, ale také umění vysvětlovat věci jednoduše a srozumitelně. Díky tomu se učím lépe pracovat s lidmi obecně.

Sport mě také naučil přijímat neúspěch. Ne vždy se daří, ne každý trénink je ideální a ne každý cíl se podaří splnit hned. Právě tyto chvíle jsou však důležité, protože učí člověka nevzdávat se, hledat chyby a pracovat na sobě dál. Tyto zkušenosti vnímám jako velmi cenné a přenáším je i do pracovního i osobního života.

Velkou roli v mém sportovním životě hraje i disciplína. Pravidelné tréninky, plánování času a schopnost překonat vlastní pohodlí mi pomáhají udržet rovnováhu mezi sportem, prací a osobním životem. Díky tomu si lépe uvědomuji, jak důležité je umět si stanovit priority a jít si za nimi.

Do budoucna bych chtěl ve sportu pokračovat nejen kvůli sobě, ale i kvůli ostatním. Rád bych předával své zkušenosti dál a pomáhal mladším sportovcům v jejich rozvoji. Věřím, že sport má velkou sílu formovat člověka nejen po fyzické, ale především po lidské stránce a že hodnoty, které člověk získá skrze sport, ho mohou provázet po celý život.

Ríša

POSLEDNÍ PŮLROK STUDIA

Za posledních půl roku se můj život hodně změnil, hlavně v oblasti vaření. Začala jsem víc experimentovat v kuchyni, zkoušet nové recepty a zdokonalovat své dovednosti. Teď můžu s hrdostí připravovat jídla, o kterých jsem dříve jen snila, a přináší mi to obrovskou radost. Každý úspěch mi dodává sebevědomí a každá chyba mě učí jít dál. Nejdůležitější je, že jsem se naučila naslouchat sama sobě a jít za svým srdcem. Pokud chceš být silnější, prostě pusť staré věci a žij tady a teď.

Moje heslo: Žij. Miluj. Usmívej se. Život je jen jeden.

Alisa

PRAKTIKANTKY NA MAJÁKU

Od října loňského roku do dubna letošního roku na naší pobočku Maják v Havířově-Šumbarku pravidelně každou středu docházejí na praxi dvě praktikantky ze Střední školy v Prostřední Suché Terežka a Adélka. Přicházejí vždy už v poledne, aby se s námi na kroužky řádně připravily. S dětmi a pedagogy pak tráví celé odpoledne v kroužcích až do večerních hodin. A co naše praktikantky o nás a o naší pobočce Maják napsaly?

„Během odborné praxe na pobočce Maják jsme měli možnost pravidelně pracovat s romskou komunitou, což pro nás bylo velmi přínosné jak po lidské, tak po praktické stránce. Praxe probíhala v přátelské a otevřené atmosféře, kde byl kladen důraz na vzájemný respekt, spolupráci a komunikaci. Naším hlavním cílem bylo navázat vztahy s dětmi, podpořit jejich kreativitu, sociální dovednosti a nabídnout jim smysluplné trávení volného času.

Jednou z hlavních aktivit bylo hraní deskových her. Ty pomáhaly rozvíjet logické myšlení, trpělivost a schopnost spolupracovat s ostatními. Zároveň sloužily jako skvělý nástroj k navazování kontaktu, protože při hře se děti snadněji uvolní a komunikují mezi sebou. Často jsme si při hraní povídali, smáli se a sdíleli různé zážitky, což přispívalo k vytvoření příjemného kolektivu.

Další činnosti bylo vyřezávání obrázků ze dřeva. Tato aktivita podporovala jemnou motoriku, soustředění a kreativní vyjádření. Každý si mohl vytvořit vlastní výrobek podle své fantazie, což dětem přinášelo radost a pocit úspěchu. Práce se dřevem byla zároveň klidná a uklidňující, což mělo pozitivní vliv na celkovou atmosféru.

Součástí praxe byl také pohyb a tanec na tanečních podložkách. Tanec byl velmi oblíbený, protože umožňoval vyjádřit emoce, uvolnit energii a zapojit celé tělo. Hudba a pohyb spojovaly všechny bez ohledu na věk a pomáhaly posilovat vzájemné vztahy ve skupině.

Neméně důležitou součástí bylo společné povídání. Rozhovory nám umožnily lépe poznat životní příběhy dětí, názory a potřeby členů romské komunity. Díky tomu jsme si uvědomili význam empatie, naslouchání a otevřenosti.

Celkově byla tato praxe velmi obohacující zkušeností, která nám pomohla rozvinout sociální dovednosti, toleranci a porozumění. Získané zkušenosti považujeme za cenné nejen pro naši budoucí profesi, ale i pro osobní život.“

I já musím říci, že obě děvčata jsou velice šikovná a do práce se nemusí pobízet. Zúčastnila se s námi i akce ve vánočním městečku, pečení cukroví, zpívání vánočních koled a dalších společných akcí, za což jim patří velké poděkování. Děti z Majáku budou na ně rády vzpomínat.

Jana z Majáku

TAEKWONDO JAKO ŽIVOTNÍ SMĚR

Taekwondo není pouze bojové umění ani sportovní disciplína. Vychází z hlubokých kořenů korejské kultury a filozofie, které formovaly pohled člověka na čest, odpovědnost a harmonii. V tomto smyslu se taekwondo stává životním směrem, jenž přesahuje hranice tělocvičny a zasahuje do každodenního jednání člověka. S odstupem času můžu osobně tvrdit, že toto bojové umění mě naučilo více než jak se bránit nebo vítězit, ale především jak žít v rovnováze se sebou samým i s okolím.

Základními pilíři taekwonda jsou respekt, sebekontrola a vytrvalost. Tyto hodnoty se neuplatňují jen na tatami, ale pronikají do každodenního života. Člověk se učí přijímat autoritu, naslouchat, ale zároveň stát pevně za svým rozhodnutím. Každý trénink je malou zkouškou charakteru, při níž se testuje nejen fyzická připravenost, ale i schopnost ovládnout emoce a ego.

Filozofie taekwonda staví člověka před neustálý vnitřní boj. Nejtěžším soupeřem není ten, kdo stojí naproti, ale vlastní strach, lenost a pochybnosti. Překonání těchto překážek vede k hlubšímu sebepoznání. Člověk si uvědomuje, že skutečná síla nespočívá v dominanci nad druhými, ale v kontrole nad sebou samým.

Důležitým prvkem taekwonda je také pokora. Každý získaný pás, každá technika i každý úspěch připomínají, že cesta nemá konec. Vždy je co zlepšovat a vždy je kam růst. Tato myšlenka učí člověka trpělivosti a úctě k procesu, nikoli jen k výsledku. Učí rovnováze mezi silou a klidem, mezi rozhodností a respektem. Učí také člověka to, že hněv, strach či pýcha oslabují více než fyzická únava.

Taekwondo je pro mě způsob, jak být lepším člověkem. Učí mě pokoře v úspěchu, síle v těžkých chvílích a odpovědnosti za vlastní činy. Není to jen bojové umění – je to filozofie života, která mi dává směr.

Pavel Bošanský

VÁNOČNÍ PÁRTY 2025 NA MĚSTĚ

V pátek 19. 12. 2025, tedy poslední den před vánočními prázdninami, kdy je středisko otevřené, se tradičně koná na pobočce Město Vánoční párty pro děti. Akce je vždy rozdělena do tří částí – soutěže a stanoviště, společná večeře a losování dárků.

V první části bylo pro účastníky připraveno sedm stanovišť, na kterých si mohli zasoutěžit proti sobě dva účastníci nebo vyzvat dobrovolníka, který měl stanoviště na starost. Vítězové získali malou sladkou odměnu. V rámci první části byly připraveny také doplňkové aktivity pro nejmenší účastníky, jako vybarvování omalovánků nebo vánoční člověče nezlob se. To vše navíc za doprovodu vánočních písniček a koled.

Po skončení stanovišť následovala druhá část, která se dost podobá štědrovečerní večeři. Všichni usedneme k nazdobeným stolům a pochutnáme si na specialitách, které pro nás připravil šéfkuchař Jirka. Jedná se o řízky s bramborovým salátem nebo brambory, dle výběru dětí před akcí. I když to není jednoduché připravit jídlo pro padesát lidí, Jirkovi se to letos opět povedlo. Všichni si pochutnali, někteří si dokonce několikrát přidali.

Poté, co všichni dojedli, nás čekala poslední část programu – losování dárků. Děti mají totiž za úkol na akci přinést malý univerzální dárek, kterým by udělali radost jak klukovi tak i dívce. Následně si postupně losují a předávají dárky, které se pak snaží co nejdříve rozbalit. Komu zbylo v bříšku ještě nějaké místo, může jej zaplnit cukrovím a dalšími dobrotami na stole. Pak už zbývá jen společná fotka, kterou příkládám níže, a máme hotovo.

To byla Vánoční párty 2025 na Městě, jakožto příjemné zakončení kalendářního roku. Nebojte, se všemi se zase uvidíme v roce 2026, kde nás čeká spousta zábavy, akcí, turnajů, výletů a mnoho dalšího.

Tomáš

OCHUTNEJTE „ROSTLINY K OBĚDU“

Ahoj, jmenuji se Elvira. Letos končím 4. ročník střední školy v oboru hotelnictví. 17. dubna mě čeká praktická maturitní zkouška. Na začátku školního roku jsme losovali pozice, na kterých budeme pracovat, a také téma, podle kterého budeme sestavovat menu. Moje téma zní „**Rostliny k obědu**“, konkrétně vegetariánská (resp. veganská) jídla. Jako velký milovník masa musím přiznat, že pro mě bylo toto téma do jisté míry tragédií. Dlouho jsem nevěděla, co vymyslet, protože všechna jídla musí být bez masa, vajec a mléčných výrobků. Pak mě napadlo, že bych chtěla, aby v menu byl vegetariánský burger. Ano — bude v tomto menu!!! A ráda bych se s vámi podělila o recept.

Vegetariánský burger – 2 porce

Suroviny:

Zelenina a luštěniny:

Květák — 120 g

Mrkev — 54 g

Cuketa — 60 g

Cibule (celkem) — 84 g

Rajče kulaté — 30 g

Kyselá okurka — 20 g

Ledový salát — 30 g

Česnek (celkem) — 8 g

Červená čočka — 40 g

Cizrna v nálevu — 16 g

Koření a dochucovadla

Sůl (celkem) — 11 g

Pepř — 3 g

Tymián (celkem) — 12 g

Rozmarýn (celkem) — 12 g

Dijonská hořčice — 4 g

Tuky a tekutiny

Olej (celkem) — 100 ml

Olivový olej — 16 ml

Vinný ocet — 6 ml

Housky:

Hladká mouka (celkem) — 208 g

Droždí — 8 g

Postup:

Z mouky, droždí, vody, oleje a soli vypracujeme kynuté těsto. Těsto necháme vykynout, poté vytvarujeme housky a krátce necháme dokynout. Troubu předehřejeme na 180 °C a housky pečeme 15–20 minut, dokud nejsou dozlatova. Po upečení necháme housky vychladnout.

Květák omyjeme, rozdělíme na jednotlivé trsy a nastrouháme na jemno . Nastrouhaný květák vložíme do hrnce, podlijeme několika

lžícemi vody a necháme cca 5 minut pod pokličkou podusit. Čočku opláchneme a dáme uvařit na 15 minut. Mrkev, cuketu oloupeme a nastroháme. Cibuli oloupeme a nakrájíme na větší kostičky. Na pánev dáme olej a osmažíme cibuli. K osmažené cibuli přidáme mrkev, cuketu a květák. Z uvařené čočky uděláme jemnou kaši a přidáme do mísy k zelenině. Přidáme koření a směs následně promícháme, ze směsi pak vytváříme karbanátky. Pánev si rozežřejeme, přidáme olej a smažíme naše karbanátky, hotové pak dáme okapat stranou na ubrousek. Rajče a okurky nakrájíme na plátky, ledový salát natrháme na menší kousky. Cibuli pokrájíme na opravdu tenká kolečka. V misce si připravíme směs z hladké mouky a papriky. Kolečka cibule opatrně rozdělíme na jednotlivé dílky a obalíme ve směsi. Cibuli ihned osmažíme ve vyšší vrstvě tuku dozlatova. Je dobré si obalit jen takové množství najednou, které následně osmažíme a poté si připravit další várku. Nálev z cizrny, citronovou šťávu, hořčici, nasekaný stroužek česneku, sůl dáme do nádoby mixéru, rozmixujeme dohladka. Do mixéru tenkým pramínkem přiléváme olej a zašlehejme do majonézy. Konzistenci majonézy můžeme upravit přidáním vody, citronové šťávy, pokud je majonéza příliš tuhá. Pokud chceme naopak docílit ještě tužší majonézy, zašlehejme olej navíc. Pak rozdělíme housku napůl, dáme na obě strany lžičku majonézy, ledový salát, karbanátek, dva plátky rajčete, 2-3 plátky okurky.

Dobrou chuť!

Elvira Andriianova

ČTYŘI ROKY...

Před čtyřmi lety se můj život rozdělil na „předtím“ a „potom“. Začátek války mě donutil opustit domov, zemi i dosavadní jistoty a vydat se do neznáma. Přesun do České republiky nebyl volbou, ale nutností – krokem učiněným ve strachu, bolesti a naprosté nejistotě. Když jsme odjížděli, celý náš dosavadní život se vešel do jednoho velkého žlutého kufru. Nebyly v něm jen věci, ale také vzpomínky, obavy, naděje i nejistota z toho, co nás čeká.

Po příjezdu do Česka byli právě Don Bosko těmi, kteří mě podpořili od samého začátku. Poskytli mi zázemí, pomoc a podporu a pomohli mi znovu se postavit na nohy – mně i mému synovi. V době, kdy se svět zdál velmi křehký, jsem zde našla bezpečí, lidskost a porozumění.

Právě zde jsem začala pracovat s dětmi. Nejprve to byly ukrajinské děti, které si stejně jako já procházely náročným obdobím adaptace v nové zemi. Pomáhala jsem jim zorientovat se v novém

prostředí, najít oporu, uvěřit si a cítit, že nejsou samy.

Postupně jsem začala pracovat také s českými dětmi. Zpočátku jsem cítila obavy – z jazykové bariéry, kulturních rozdílů i z toho, zda se mi podaří navázat skutečný kontakt. Časem jsem si však uvědomila velmi důležitou věc: pro děti není důležité, odkud pocházíte. To, co vnímají nejvíce, je upřímnost, pozornost a světlo, které jim dáváte.

Právě děti se staly mou největší motivací. Jejich důvěra, otevřenost a každodenní malé kroky vpřed mi dávají sílu jít dál a zůstávat sama sebou i v těžkých chvílích.

Během těchto let se pro mě Don Bosko stalo druhým domovem. Našla jsem zde blízké lidi, kteří stáli při mně v nejtěžších obdobích mého života a podporovali mě tehdy, kdy jsem to nejvíce potřebovala. Toto místo mi dalo nejen práci, ale také pocit sounáležitosti, stability a naděje.

Velmi důležitou součástí této cesty je také příběh mého syna. Když jsme do Česka přijeli, byly mu pouze čtyři roky. Zde vyrostl, naučil se jazyk, přizpůsobil se novému prostředí a dnes už navštěvuje třetí třídu základní školy. Jeho cesta je pro mě zdrojem obrovské hrdosti

a zároveň nejsilnější motivací nevzdávat se. Za ty čtyři roky jsem mnoho ztratila, ale ještě více získala.

A moje cesta v Don Bosku mi ukázala, že i v těch nejtemnějších časech lze najít světlo – v lidech, v dětech, v upřímnosti a lásce, která nezná hranice. Dnes se dívám na svůj život a vím, že už nejsem stejným člověkem jako před čtyřmi lety. Jsem jiná – silnější, zralejší a vděčná za každý den, ve kterém má život smysl.

Ljuda

JSI VÝJIMEČNÝ

Je mi skoro 26 a mám ráda pohádky. A nijak se za to nestydím. Víte, že pohádky měl rád i světoznámý spisovatel J. R. R. Tolkien, který také obhajoval jejich nenahraditelnou roli ve světě dospělých? Naprosto s ním v tomto souhlasím. Není to jen o očarování světem plným kouzelných bytostí a zázraků, který může poskytnout útěk před všední a mnohdy stresující realitou. Není to ani o utěšujícím konečném vítězství dobra nad zlem, jakkoliv jsou obě tyto funkce pohádek také pro život důležité. Skrze pohádky se totiž mnohdy vyjevují ještě hlubší

pravdy o tomto světě, ve kterém žijeme, a které mohou především blahodárně působit v našem životě. Je to pár let zpátky, co vyšel nový Disney animák Encanto, který pravděpodobně silně zarezonoval v srdcích každého diváka. Není se čemu divit, příběh o neobyčejné rodině, kde má skoro každé dítě zázračný dar, byl vzápětí oceněn Oscarem. Příběh nese spoustu poselství do dnešní doby, včetně toho, že vše není vidět na první pohled a že jsme víc než jen naše dary.

Možná o sobě taky jednou za čas pochybujete. Vidíte kolem sebe plno sebevědomých, talentovaných lidí, vidíte, co všechno už dokázali, a srovnáváte si ten obrázek se svým životem. Často jsem v dospívání měla pocit, že na rozdíl od svých výrazných a úspěšných sourozenců a kamarádů nic zvláštního neumím. Že nemám žádný zvláštní dar, kterým bych mohla přispívat k “obecnému blahu”. V dospělosti si samozřejmě takové myšlenky zakážete, říkáte si, kde chybí dary, pomůže vůle a dobrý záměr, to je přece důležitější. Jenže to vám sice dodá potřebný smysl, nicméně vám to stejně nevezme určitý pocit zbytečnosti, nebo vlastně spíš “nadbytečnosti”. Musím se přiznat, že pohádka Encanto pro mě byla prvním krokem z jeho vyléčení. Tím druhým byl nedávno provedený Gallup test talentů – mnohaletým vědeckým výzkumem podložená metoda pro objevení silných stránek a jejich rozvoj. Jelikož věřím vědě i pozitivní psychologii, byl to pro mě bez nadsázky přelomový objev. Ukázalo mi to to, co jsem dlouho potřebovala vědět – v čem jsem dobrá a výjimečná.

Co je ale možná ještě důležitější, přivedlo mě to k přemýšlení o tom, jaké asi talenty jsou ukryté u dětí navštěvujících kroužky v našem středisku? Každé z těchto dětí, které denně potkávám v kroužcích, je stejně výjimečné a má stejný potenciál je rozvíjet. A já jsem teď také jeden z článků, který je může u nich buďto zadupat, nebo naopak objevit a podpořit. Budu se snažit o to druhé.

Anička

VÁNOČNÍ STOLNÍ TENIS V BOSKU

Již po dvacáté prvé se v Don Bosku konal Vánoční turnaj rodinných dvojic ve stolním tenise. Do turnaje se nahlásilo 26 rodinných dvojic. Pestrost dvojic byla rozmanitá, od profiků až po hráče, kteří pátku drží v rukách jen sporadicky. Ale v tomto turnaji o výkony nejde, ale jde hlavně o setkání lidí a možnost si s příbuznými zablblnout nejen u stolního tenisu. Hrál se již tradičním způsobem ve tříčlenných a čtyřčlenných skupinách. Po skupinách se dvojice rozdělily do tří soutěží, kde se hrálo již vyřazovacím způsobem na jednu porážku. Ve všech soutěžích se hrálo o zajímavé ceny, takže možnost vyhrát měli jak profici, tak amatérští hráči. V bufetu u Sněhuláka leželo na stolech cukroví a prodávaly se zde také obědy v podobě řízku se salátem, klobásy, drobné sladkosti a další dobroty. V naší Don Bosko pojízdné kavárně bylo k dispozici skvělé kafičko. Kromě samotného turnaje probíhal souběžně s turnajem doprovodný program v podobě tří soutěží, za které účastníci mohli získat lístky do tomboly, která se losovala po skončení základních skupin. Turnaj skončil okolo 18. hodiny vyhodnocením všech soutěží a závěrečnou společnou fotkou.

Jirka

PRÁCE V DUCHU DONA BOSKA A BYROKRATICKÝ SYSTÉM

Ve středisku jsem od svých šesti let, dnes pracuji jako pedagog volného času. Vzpomínám si, co všechno jsem se ve středisku naučila jako dítě, jak mě pedagogové formovali jako osobnost, co všechno jsem se naučila a jak to dnes ovlivňuje pozitivně můj život.

Uběhlo cca 30 let, co jsem se střediskem spojena. Jako člověka a pedagoga mě trápí jedna podstatná věc, a to je byrokratický systém v našem státě, který pohlíží na střediska volného času jako na nepotřebné instituce a postupně krátí rozpočty rok od roku s tím, že si myslí, že jsme jen hlídači dětí a mladých lidí, nebo si s dětmi a mladými lidmi pouze hrajeme v rámci kroužků.

Náš republikový systém pořád ukazuje na to, kolik dětí má poruchy učení, že jsou děti sociálně odloučené od svých vrstevníků a sedí na počítačových sítích, kolik dětí čeká na psychologickou nebo psychiatrickou pomoc, psychologové a psychiatři mají čekací lhůty v řádu několika měsíců i půl roku apod...

Systém zapomíná na to, že právě investice do dětí a mladých lidí je nejlepší investicí pro budoucnost a rozvoj budoucí společnosti, kdy právě tyto děti a mladí lidé budou tvořit naši společnost, pracovat, zakládat rodiny a jsou základem pro naši budoucnost.

Místo podpory středisek volného času a jejich dostupnosti pro děti a mladé lidi, se střediskům volného času hází klacky pod nohy, utahuje se rozpočet a pro mnoho běžných rodičů se stává obtížnější zajistit dětem smysluplnou činnost v době, kdy jsou např. ještě v práci. Systému by vyhovovalo, kdyby si rodiče plně vše hradili sami. V našem státě má mnoho rodičů velmi hluboko do kapsy, zvládají běžné činnosti z výplaty do výplaty, někteří rodiče mají i dvě práce, nebo jsou to samoživitelé s dvěma i více dětmi, což víme z praxe.

Doba se změnila a rodina, děti a mládež jsou poslední v žebříčku dnešního kapitalismu, byznysu, kariér politiků apod. Možná to ani není dobou, ale sobectvím a lhostejností lidí, kteří mají moc, sledují své zájmy a prosperitu na úkor toho, co je pro nás všechny podstatné. Slušný život, rodina, solidarita, podpora rodin s dětmi a dostupné bydlení.

Má osobní zkušenost je ta, že střediska volného času nabízí mnoho kvalit nejen z hlediska prevence sociálně patologických jevů, ale poskytují dětem také bezpečné prostředí ve volném čase, aby nemusely být na ulici vystaveny patologickým jevům (alkohol, drogy, trestná činnost apod.). Zároveň nabízí především kvalitu výchovy, prevence a formace těchto dětí a mladých lidí. Střediska poskytují prostor, kde funguje bezpečnost, jasné hranice, pravidla, komunikace a navazují se kvalitní a přátelské vztahy. Je to druh komplexní zdravé péče. Je třeba si uvědomit, že rodina by měla vychovávat, což v této urychlené době, kdy rodiče celý den s dětmi nejsou, je velmi složité, škola by měla děti vzdělávat v základních znalostech, a výchovný proces a působení je možný především ve volném čase dětí a mládeže, a to ve střediscích volného času, výchovných a sportovních spolcích, v nízkoprahových zařízeních spadajících pod sociální služby apod.

Politici zapomněli na to, že v dobách minulých sami procházeli organizacemi jako Skaut (Junák), Orel, Sokol, pionýrské organizace, katolické mládežnické spolky, dělnické tělovýchovné jednoty apod. Stát

měl totiž zájem podporovat děti a mládež, protože si uvědomoval hodnotu investice a dopadu výchovy pro chod státu samotný. Možná proto dnes je práce s dětmi a mládeží náročnější, agresivita roste, spousta dětí a mladých lidí jsou blíže k drogám, krádežím, trpí psychickými poruchami. Jelikož toto spektrum patologických jevů je jim díky systému podstatně blíže než v dobách minulých, kdy to bylo považováno za stigma, pocit samoty a izolace, pocit, že nikam nepatřím. Spousta negativity kolem, kterou podvědomě děti a mladí lidé vnímají, to, že nikdo na ně nemá čas, děti a mladé lidi nutí „rezignovat“ na svůj život, systém, budoucnost, jelikož možnosti vidět nějaký smysl se jim postupně ztrácí, represe jsou na každém kroku a lhostejnost politická a sociální je velmi silná.

V našem středisku volného času sv. Jana Boska v rámci zájmových kroužků, výletů, táborů, akcí ukazujeme našim pozitivním příkladem, že spoustu věcí můžeme v životě ovlivnit tím, jak hledáme cesty k řešení problémů, jak můžeme věci kolem sebe ovlivňovat správnou komunikací, chováním, jednáním, respektem k druhým lidem. Nastavujeme dětem zdravé hranice a bezpečné prostředí, které jsou schopny akceptovat, jelikož cítí, že jako pedagogové to s nimi myslíme dobře. Stavíme vztah pedagog - dítě, na přátelském přijetí, děti nehodnotíme a nesoudíme za chyby, ale pomáháme jim pochopit jejich situace a pozvednout jejich chápání překážek, jako možnost k osobnostnímu růstu.

Spousta hodnot a rozvoj kompetencí probíhá v rámci našich kroužků a celé naší činnosti, kterou nabízíme – ale našim cílem není si s dětmi hrát, hra je pouze nástroj k posunutí mladého člověka vpřed.

Přála bych si, aby si politici uvědomili, že efektivní využití času pod pedagogickým dohledem v bezpečném prostředí s hranicemi a výchovným procesem mimo školu ve volném čase, je nejlepší investicí do dětí a mládeže a pro blaho celé společnosti. Když rodiče nejsou doma a děti a mladí lidé nejsou ve škole, je dobré si položit otázku, co je lepší? Děti na ulici s otevřenými možnostmi patologického působení, které je v dnešní době, tak dostupné, jako rohlík v obchodě, nebo výchova a formace dětí a mladých lidí ve střediscích volného času

či jiných organizací pro mládež? Tuto otázku by si měli zodpovědět především ti, co mají moc a rozhodují o budoucnosti nás všech.

Přála bych si, aby se na děti a mladé lidi více v systému hospodaření našeho státu myslelo. A pokud střediska volného času ještě nějaký ten rok z těch stále krátících se rozpočtů vydrží, chci pro děti a mládež pracovat usilovně, jak jen to půjde. Protože si uvědomuji, že když alespoň pár dětí v jejich životě ovlivním pozitivně, má to smysl. Již teď dospělí, kteří prošlínaším střediskem Dona Boska říkají: „život je těžký, ale v Bosku bylo dobře“, nebo již vodí své děti, jelikož čas v Bosku jim dával smysl a ví, že Don Bosko v Havířově nabízí silné lidské hodnoty, které se časem stávají podpůrnou berlí v těžkostech běžného života.

Chci poděkovat všem našim příznivcům. Také chci poděkovat všem pamětníkům, babičkám a dědečkům, kteří se za nás u Pána přimlouvají.

Věřím, že některé věci chtějí víru a čas, aby se mohly uskutečňovat zázraky v našich životech.

S pozdravem

Doxxy

DON BOSKO MEZI MLADÝMI

Tato fotografie vznikla v roce 1861. Je jedna z prvních, která zachycuje skutečnou podobu Don Boska. Spousta chlapců, pro které byl otcem a učitelem.

Naším střediskem za dobu existence prošlo desetitisíce mladých mladí, mnozí byli ovlivněni na celý život. Mnozí, dnes už dospělí, posílají své děti do Boska. Zažili zde přijetí, lásku a bezpečí. Pak si uvědomíme, že to vše mělo smysl.

Krátká epizoda dokumentující vztah chlapců ke svému Don Boskovi:

Don Bosco byl jen člověk a jeho síly měly své hranice. Jeho zdravotní stav se po několika měsících intenzivního působení pro jeho chlapce nápadně zhoršoval. Všimla si toho i markýza Barolová, v jejíchž dobročinných ústavech byl Don Bosco zaměstnán. Zavolala si ho a dávala mu do rukou plat za osm roků (!) a požadovala, aby se jel někam na delší dobu zotavit. Don Bosco měl pocit, že celý rozhovor je pokusem o zastavení činnosti mezi hochy a odmítl. Nicméně kolaps na sebe nenechal dlouho čekat, ačkoli Don Bosco měl teprve 31 let. První červencovou neděli roku 1846 se silně rozkašlal a začal chrlit krev. Vše nasvědčovalo tomu, že se přiblížil konec jeho života.

Po leženích a dílnách se rozkřiklo, že umírá. Byla to pravda. Don Bosco se pohyboval 8 dní mezi životem a smrtí. Turínští chlapci, kterým se věnoval, nechtěli ztratit přítele, kněze, který je měl opravdu rád. Rozhodli se za něj bojovat modlitbou a postem, jen aby mu od Boha vyprosili uzdravení. Bůh jejich prosby vyslyšel. Když po dvou měsících vyšel Don Bosco mezi své chlapce, radostně ho přivítali. A tehdy jim řekl:

„Za svůj život vděčím vám. Ujišťuji vás, že od nynějška budu patřit výhradně vám.“ Stejně závažná slova pronesl v roce 1888, tedy po následujících 42 letech života pro mladé: „Vzkažte mým hochům, že je všechny očekávám v nebi.“

Svatý Done Bosko,
dal jsi nám příklad obětavosti pro spásu mládeže,
kterou jsi učil a vychovával jako laskavý otec.
Pros za nás, abychom mladé lidi, které nám Bůh svěřuje,
milovali svatou a velkodušnou láskou,
a tak jim usnadňovali následovat Krista.

Kéž se to daří i dnes nám, jeho následovníkům.
O to prosím a k tomu všem + žehnám.

Jindřich Honěk, ředitel a jáhen

ON BOSKO

Ozvěny z Oratoře

HAŠKOVA 1475/1

HAVÍŘOV

TEL. 596 810 145

VYŠLO: 2. 2. 2026

